

Nr 285.

Av herr **Bärg**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om landsting m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 188, med förslag till lag om landsting, föreslås i 43 § bestämmelser om ersättning till landstingets särskilda förtroendemän, vilka bestämmelser ansluta sig till av 1923 års riksdag fattat beslut, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 130 om ersättning till kommunala förtroendemän. Propositionen har föregåtts av utredning verkställd av särskilt tillkallade sakkunniga. Dessa sakkunniga föreslå i fråga om ersättning såväl till landstingsmän vid landstingssammanträden och resor till dessa sammanträden som ock till vissa landstingens förtroendemän, att i fråga om trakamenten bestämmelserna i gällande resereglementes tredje klass skola lända till efter rättelse. I fråga om ersättning till landstingsmän vid landstingssammanträde innebar detta de sakkunnigas förslag en förhöjning av förut utgående ersättning, varför departementschefen vid 1923 års riksdag förklarade sig icke kunna under då rådande förhållanden tillstyrka den höjning som de sakkunnigas förslag innebar. Vad däremot angår ersättningen till de särskilda förtroendemännen överensstämde de sakkunnigas förslag med i allmänhet gällande praxis inom de olika landstingen. I trots härav föreslog emellertid Kungl. Maj:t att till dessa särskilda förtroendemän skulle utgå ersättning med högst samma belopp som till landstingsman vid landstingssammanträde. I motion II: 283 föreslogs sådan ändring i den kungl. propositionen, att i likhet med vad som föreslagits av de sakkunniga, ersättning till dessa förtroendemän skulle utgå med högst samma belopp som angives i resereglementets tredje klass. Motionen blev av konstitutionsutskottet avstyrkt, men tre av utskottets ledamöter yrkade i avgiven reservation i sak bifall till motionen. Riksdagen beslöt i enlighet med propositionen.

När frågan nu även i år, i samband med landstingsförordningen, åter kommit under riksdagens prövning, anför departementschefen rörande denna sak endast, att han anser att dessa bestämmelser böra bringas i överensstämmelse med motsvarande stadganden i landstingsförordningens 31 § i den lydelse den erhållit genom riksdagsbeslutet förra året.

Av propositionen framgår rörande yttranden i denna fråga, att Göteborgs

och Bohus läns landsting i särskild erinran framhållit lämpligheten av en bestämmelse i enlighet med de sakkunnigas förslag. Härutöver är att märka, att såvitt av propositionen framgår ingen erinran gjorts *mot* de sakkunnigas förslag i berörda punkt, *oaktat den föreslagna bestämmelsen var sakkunnigas ursprungliga*, d. v. s. att ersättning skulle utgå enligt tredje klassen resereglementet. Då enligt fjolårets proposition i flertalet utlåtanden sakkunnigeförslaget förordats och därtill, som nyss sagts, samma förslag ytterligare varit föremål för yttrandes avgivande utan att erinran gjorts mot den oförändrade bestämmelsen, torde man med rätta kunna anse att dessa myndigheter och korporationer, oaktat fjolårets riksdagsbeslut fasthåller vid den uppfattning som givits uttryck för enligt propositionen vid 1923 års riksdag.

Med hänsyn härtill och då jag icke kan anse sagda beslut, vad det avser de s. k. förtroendemännen, vara i allo väl avvägt, tillåter jag mig hemställa om ändring härutinnan.

Anmärkas kan mot lämpligheten av att redan nu ändra ett så sent som i fjol fattat beslut. När nu emellertid en så genomgående revision av landstingsförordningen föreslås i avsikt att ernå bestående bestämmelser, avpassade efter nutida förhållanden, anser jag det vara framsynt att även denna speciella fråga ordnas så, att berättigade skäl till upprepade ändringsförslag förfalla.

I sak tillåter jag mig hänvisa till vad som anförts i meromnämnda motion II: 283 föregående år, under betoning av att det förvisso är lämpligare giva landstingen sådan befogenhet i denna deras angelägenhet, att ett skäligt tillgodoseende icke behöver söka sig vägar vid sidan av gällande bestämmelser eller genom att i större utsträckning än vad av sakskaäl påkallas begagna sig av de utvägar som angivas i samma § mom. 2.

I anledning av vad sålunda anförts tillåter jag mig föreslå,

att riksdagen måtte besluta rörande den föreslagna lagen om landsting,

att 43 § 1 mom. må erhålla följande lydelse:

Landstinget äger — — — — reseersättning.

Ej må — — — —, högre belopp än som åtnjutes enligt tredje klassen i resereglementet.

Stockholm den 1 april 1924.

A. J. Bårg.